

AZ EB VÁLASZOL

Mily láthatatlan láncc béklyóz a néphez,
hogy házát őrzöd még, gazdátlan eb
— bár udvaráról nem egyszer kivertek
s rügás viszonzá kedvességedet?
A falvakat most farkascorda vívja,
ki farkas is vagy, mért nem tartsz velük?
Túl vándorkutyák üvöltnek a Holdra,
mért nem tiéd elnyújtott énekük?
Nagy a világ s palánkok osztogatják,
minden kutyára rendelt ólja vár,
csak téged sujt kutyának-sem-való sors,
csak te maradsz ebnek is proletár?
Miért szükölsz és mért bámulsz az égre,
mint ki csillagtól vár feleletet:
a se-itt, se-ott átka bírhatatlan,
nézz biztos hajlék után, míg lehet!
A régi gazda hátha újra rádún
s mit sem használ alázatod, szerelmed,
ha farkasok majd bárányért szorítják
véred váltsága festi meg a vermet.
Hát válaszolj, mit keressz még e háznál,
te farkasoknak kései fia,
mostoha korcs, szégyene a szülődnek,
ki csak teher s könnyű kirúgnia?

„Elég legyen! Némulj el, csábbeszéd te!
Kisértő hang, nem versz bennem tanyát!
Mert meredekről-meredekre lépve
halad, aki magas csúcsokra lát:
amit mondtál, nem több, mint fél-igazság,
de — győztem bár a fondorlatos alj
mélybehúzó cselén — hol fél a gasság
a csúcson még kísérteni akarj
s akkor szemedbe vágom, hogy hazudtál,
hogy ígéd festett s minden szavad ál,
hallja meg a Föld millió fülével:
a gyászangyal vagy, a szárnyas Halál,
a végítélet csontembere vagy te,
ki éhséget vet és pestist arat,
jégfergeteget zúdít a hegyekre
s megfagyasztja a szálló madarat,
— ilyen vagy, ez vagy! Értsék meg a népek,
gyilkos az mind, ki nem békét hozott,
farkas, eb, bárány egy akol-ba férnek
— ki mást akar, az százszor átkozott!